

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa L. K.
przeciwko K. K. i A. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy w W. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 270 000zł. oraz od pozwanego na rzecz powódki kwotę 182 180 zł., oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Rozpoznając apelację powódki i pozwanej Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 r. uwzględnił apelację pozwanej i zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo o zapłatę 270 000 zł. w stosunku do obojga pozwanych, oddalił w całości apelację powódki i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd drugiej instancji uznał między innymi, że powódka nie udowodniła, iż przekazała całą kwotę, za jaką zostało nabyte mieszkanie przy ul. [...] oraz że pozwana, uznając roszczenie powódki, zobowiązała się do zwrotu na jej rzecz całej kwoty 430 000 zł., jaką pozwani uzyskali ze sprzedaży tego lokalu. Stwierdził, że po otrzymaniu od pozwanego kwoty 160 000 zł. z tytułu rozliczenia nakładów na mieszkanie, powódka podpisała oświadczenie, iż nie ma żadnych roszczeń w stosunku do pozwanej i jej rodziców, a zatem zwrócona kwota wyczerpywała jej należności z tytułu nakładów na ten lokal.

W skardze kasacyjnej obejmującej powyższy wyrok w części oddalającej powództwo o 270 000 zł. i rozstrzygającej o kosztach procesu, powódka jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 i 4 k.p.c.

Jako istotne zagadnienie prawne przedstawiła pytanie czy w przypadku, gdy podstawę orzeczenia stanowi oświadczenie woli strony, która cierpi na chorobę psychiczną i nie jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, sąd winien z urzędu dopuścić dowód z opinii biegłego psychiatry art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c.) na okoliczność, czy takie oświadczenie woli nie jest dotknięte nieważnością w rozumieniu art. 82 k.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej wywiodła z zarzutu naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego wskazanych w podstawach

kasacyjnych oraz rażącego naruszenia art. 229 k.p.c. przez całkowite pominięcie faktu, iż pozwana uznała roszczenie powódki (przyznała fakt) do kwoty 55 000 zł (stanowiącej różnicę pomiędzy wypłaconą powódce kwotą 160 000 zł., a należną jej według pozwanej kwotą 215 000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do stwierdzenia, że skarżąca nie wykazała przesłanek przedsądu, na które się powołała.

Przedstawione zagadnienie niewątpliwie nie jest istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt.1 k.p.c., gdyż skarżąca nie przedstawiła jakichkolwiek wątpliwości, kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawnych powstałych na jego tle, co jest o tyle zrozumiałe, że nie budzi ono w doktrynie ani orzecznictwie żadnych wątpliwości, gdyż wielokrotnie było przedmiotem jednolitych wypowiedzi (porównaj między innymi uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005 r. III CZP 26/05, OSNC). Niezależnie od tego trzeba stwierdzić, że zagadnienie to w ogóle nie występuje w sprawie, skoro brak w niej jakichkolwiek dowodów choroby psychicznej powódki, która występując samodzielnie nie dała także żadnych powodów do rozważania takiej możliwości, a sugestie pełnomocnika pozwanej w tym przedmiocie zawarte w apelacji oceniła jako nieuprawnione i niegodne zawodowego pełnomocnika prawnego.

Nie zostało też wykazane, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo takiego naruszenia przepisu wyrok może być prawidłowy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.).

Skarżąca niewątpliwie nie wykazała, że doszło do oczywistego naruszenia wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa materialnego i art. 229 k.p.c. W odniesieniu do przepisów prawa materialnego nie przedstawiła w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania żadnych argumentów wskazujących na ich oczywiste naruszenie przez Sąd Apelacyjny, natomiast jej wywody dotyczące naruszenia art. 229 k.p.c. sprowadzają się w istocie do kwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych Sądu, co jest niedopuszczalne w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a poza tym pomijają, iż wskazywane przez nią oświadczenie i zeznania pozwanej (k. 371 i 377) niewątpliwie nie stanowią uznania powództwa ani przyznania okoliczności, że powódka nie otrzymała kwoty należnej jej z tytułu rozliczenia.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 par.1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]